

verschillende uitgaven niet gemakkelijker. Wel doet de datum van dit stuk de vraag rijzen, waarom was in 1786, zeven maanden na zijn invrijheidstelling, zulk eene notarieele verklaring noodig? Zoolang het mij echter niet gelukt op deze beide vragen eenig voldoende antwoord te vinden, meen ik de waarheid, zelfs van dit officieele stuk te mogen betwijfelen.

«Kon hij», zoo getuigt hij verder, «zich volgens zijn zeggen, niet herinneren of de nadruk met descendiaan of garmond letter gezet is, hij weet wel, dat hij het regul voor regul en pagina voor pagina nagedrukt heeft». «Of het boekje opruiend is, kan hij niet erkennen», want hij las het nooit. Ook weet hij niet, of er onder denzelfden titel niet-lasterlijke boekjes uitgekomen zijn. Op de vraag: «Of het bij hem gedrukte exemplaar niet mede naamloos is geweest?» antwoordt hij ten slotte, «dat het een naamloos boek is geweest, omdat de naam van den schrijver daar niet in bekend is geweest, althans niet op het tytelblad, dat hij gevangene gezet heeft, dat hij wijders zijn naam achter aan het exemplaar, het geene hij heeft gezet, geplaatst heeft en wel aldus: Ter Drukkerij van J. Bronckhorst. Hij heeft hiervoor geen ander bewijs als zijn woord, daar hij geen enkel exemplaar behouden heeft.»

Wij stappen hiermede van zijn verhoor af. De Hoofdofficier vond, wat Bronckhorst getuigde, onaanneemlijk en wij vereenigen ons daarmede gaarne. Op 19 Augustus doet deze ambtenaar verzoek Jacobus Bronckhorst in ordinair proces te ontvangen. Hij stelt zich voor binnen acht dagen eisch tegen hem te doen en hem verdediging ex carcere toe te staan. Den 25 d. a. v. declareert de Hoofdofficier genoeg te nemen met den op dato gepasseerden borgtocht ten zijnen behoeve van wegens de gevangene J. Bronckhorst gedaan. Ook deze wordt daarop «provisioneel uit deszelfs detentie ontslagen».